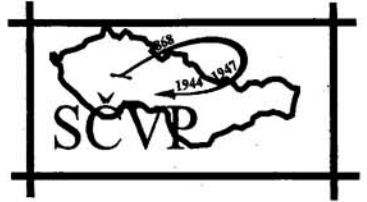

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

7/2006

Vzpomínka na vypálení Českého Malína

Vážení krajané a přátelé,

I letos jsme uctili památku vypálení Českého Malína na Volyni. Vzpomínali jsme 63. výročí vypálení této krásné vesničky, kdy 13. července 1943 hordy německých žoldáků obklíčily tuto vsi a spálily ji. Zůstal jen popel-upálili zaživa babičky, dědečky, maminky, a to nejhorší-malé dětičky a hodně mužů postříleli. Celkem zahynulo 374 lidí během jednoho dne.

K tomuto uctění památky jsme se sešli 8. července 2006 v 10 hodin u pomníku v Novém Malíně. Za smutečního pochodu přinášeli věnce zástupci obce Nový Malín, bojovníci za svobodu, členové výboru Svazu Čechů z Volyně a jejich přátel a náš stálý host pan Janíček z Bludova. Po civilním obřadu a zaznění naší hymny sloužil panichydu za umučené v Českém Malíně arcibiskup Simon, farář Jan Langr, farář Patrik Tabák, přítomen byl také důstojný otec Dušan Švábeník.

Při panichyde zpíval smíšený sbor pravoslavné církve v Šumperku za řízení paní Emilie Konečné.

Touto cestou bych chtěla poděkovat všem, kteří na tuto událost nezapomínají a každý rok přijíždějí k nám do Nového Malína. Každý rok je nás méně a méně, ale snad naše děti si budou tuto tragédii, která se stala 13. července 1943 tam u nás daleko doma na Volyni, připomínat každý rok. Nesmíme zoufat, ale doufat, že to tak bude.

Za region Šumperk A. Bilková.

Důležitá zpráva

Vážení vedoucí regionů, v minulém čísle Zpravodaje (6/06) jste byli předsednictvem požádáni, abyste do konce srpna 2006 zaslali místopředsedovi MVDr. Vladimíru Samcovi, K. Čapka 11, 741 01 Nový Jičín **návrhy kandidátů na funkci předsedy a dalších funkcionářů Sdružení.** Navrhovat můžete členy nejen ze svých regionů.

Pokud jste tak neučinili, splíte tento úkol co nejdříve, aby letošní jednání celostátního výboru bylo řádně a demokraticky připraveno.

Z pověření předsednictva:

V. Samec, V. Kuchyňka, J. Ničová

Gratulace redakce polského čtvrtletníku Wolyń i Polesie

Szczere i serdeczne gratulacje z okazji piętnastolecia bratniego czasopisma „ZPRAVODAJ SDRUŽENÍ ČECHŮ Z VOLYNĚ A JEJICH PŘÁTEL“ publikujacego wspomnienia Czechów pamietajacych Ziemie Wolyńska aby uchronić od zapomnienia i przekazać następnym pokoleniom losy wolyńskich Czechów wraz z życzeniami dobrego zdrowia i siły do dalszej pracy oraz by zacieśniała się przyjaźń między naszymi narodami składa redakcja kw. „Wolyń i Polesie“ i Towarzystwo Miłośników Wolyńia i Polesia w Oświęcimiu

Halina Ziolkowska-Modla

Jak šel život - vzpomínky na Luck a Volyn

U příležitosti 70. výročí maturity na tříleté Obchodní škole v Lucku (malá maturita) a 69. výročí maturity na Obchodní akademii ve městě Jaroslav v Haliči

V roce 1932 jsem ukončil polskou sedmiletou základní školu číslo 2, nesoucí jméno S. T. Jachowicza v jednopatrové budově na nádvoří zámku litevského knížete Lubarta. Vzpomínám si ještě na některé české spolužáky z Teremna (V. Beneš, Vokračka; Liška, Ludvík). V té době existovaly v Lucku tři základní školy: číslo 1, dívčí, nesla jméno K. Jadwigi. Číslo 2 výše jmenovaná chlapecká škola, číslo 3, ukrajinská základní škola nesoucí jméno T. Ševčenka, na předměstí Krásné v ulici T. Ševčenka. Poté jsem na přání rodičů absolvoval jeden rok jednotřídní českou školu České matice školské v Lucku (která se nacházela v pronajaté budově v ulici B. Chrobrego), a to tak, že jsem byl přijat do tehdy nejvyšší páté třídy. Absolvoval jsem ji v roce 1933. Česká škola v Lucku byla založena teprve v roce 1928, jak o tom hezky píše inženýr Zdeněk Damašek ve svých člancích ve Zpravodaji „Deset let české školy v Lucku, v čísle 4, 5 a 6. Ředitelkou školy v té době byla V. Balabuchová za hlavní správy ČMS VI. Mesnera a Šebesty. Rád vzpomínám na toto období, kdy se mi dostalo základu znalostí českého jazyka. Paní Balabuchová se mi i po vyučovacích hodinách snažila vstřípat základy tohoto jazyka. Zrovna tak vzpomínám na některé spolužáky této třídy, kupříkladu na bratry Novákovy z Hončárky, sourozence Bečkovy, N. Vignerovou, sourozence Pjeroškovy nebo na tehdy prvňáčky vnuka p. Zemana a syna pana Malinského, zeťe pana Zemana atd.

Nato jsem se přihlásil na studia do tříleté Obchodní školy. V den nástupu prvního září 1933 jsem se setkal s dalšími dvěma Čechy, a to Josefem Kopeckým z Českých Ozeran a Václavem Melichem z osady Falknov v obci Miluše u Lucka, aniž bychom se předem znali. Zajímavé bylo první setkání téhož dne, když se nám představila jako třídni a vychovatelka čerstvá absolventka pedagogické fakulty univerzity v Poznani, rodem z města Plock, která nám s lehkým úsměvem na tváři sdělila, že se poprvé setkává s Čechy. Ve třídě nás bylo po celou dobu studií až do konce 19 žáků. 11 Poláků, 3 Češi, 2 Ukrajinci, 2 Rusové a jedna Židovka. Ve třídě jsme tvořili sebranou skupinu při vzájemné výpomoci a porozumění při studiích.

Žáci středních škol nosili povinně stejnokroje s označením školy na levém rukávě. Studující mládež se tak odlišovala od ostatních vrstevníků. V období 100 dní před maturitou se maturanti odlišovali výšivkami se znakem Merkuru u děvčat na baretech, u chlapců na čepicích. Šátkování nebylo známé. Před vlastní maturitní zkouškou byl tzv. svatý týden, obdobně jako v Čechách. V přípravě jsme studovali jednak individuálně, jednak kolektivně v bytě jedné spolužačky. Platilo se školné 25 Zl. měsíčně, já jsem však ve druhém roce získal stipendium až do konce školy.

Po složení maturitní zkoušky v roce 1936 nastalo rozloučení, při kterém se s námi loučil ředitel školy Mgr. Zablocki, a naše třídní, která mj. řekla: „Milí absolventi, jako ptáčka opouštíte rodné hnízdo školy, do které se již nikdy nevrátíte. Učitelský sbor se snažil dát vám vědomosti pro přípravu do života a na vás je, abyste je ve svém životě uplatnili.“ Bylo to v době dobíhající světové kapitalistické krize třicátých let.

Poté jsme Kopecký, Melich a já spolu se dvěma Poláky, jedním Rusem a jedním Ukrajincem absolvovali čtvrtý ročník Obchodní akademie v Jaroslavi (Halič). V rámci družebního ujednání Obchodní školy v Lucku a zmíněné Obchodní akademie jsme se tam seznámili s dalšími předměty, doplňujícími plně střední vzdělání, jako kupříkladu s národohospodářskou a politickou ekonomikou, se základy civilního a obchodního práva, s družstevnictvím, komunálně-obecní správou a s organizací podniku managementem. Tento ročník jsme ukončili v roce 1937 maturitou.

Význam a ocenění studia se ukázaly být správnými při mém příjezdu do Prahy v roce 1938, když mi bylo doporučeno provést nostrifikaci polského vysvědčení na český jazyk. Ministerstvo školství mi hned doporučilo obchodní akademii na Santošce v Praze 5, kde byl ředitelem profesor B. Vydra, vydavatel prvního česko-polského a polsko-českého slovníku. Ten mi dal příslušné materiály a po zkoušce v září 1938 mi Ministerstvo školství potvrdilo na polském vysvědčení, že jsem složil zkoušku dospělosti na Čsl. Obchodní akademii hlavního města Prahy v Praze-Smíchově a tím že se toto vysvědčení uznává za rovnocenné s vysvědčením dospělosti z obchodních akademii v obvodu státního území republiky Československé.

V době mého studia v Lucku existovaly ještě jiné střední školy: polské státní gymnázium se jménem T. Kościuszki, Učitelský ústav, ukrajinské gymnázium se jménem L. Ukrajinki, ruské gymnázium, židovské gymnázium a střední odborná ženská a mužská učiliště.

Po přesídlení Poláků a Čechů jsme se snažili získat adresy absolventů středních škol z Lucka. Z iniciativy spolužáka T. Dombrowského, který byl i sponzorem, jsme konali přátelská setkání absolventů, jejichž adresy se nám podařilo získat. Uskutečnili jsme 34 setkání a ukončili jsme je v roce 2002 pro stáří a nemoci.

Na Volyni v době mých studií nebyly vysoké školy. Výjimku tvořilo snad známé Lyceum ve městě Křemenc, významné to polské kulturní středisko se zaměřením na výzkum a vědecké bádání (především kulturní). Některým studentům bylo dáno studovat v Československu na vysokých školách (jako kupříkladu pěvci Národního divadla Eduardu Hakenovi, třem sourozencům Pihrtovým, T. Holubovičovi a dalším). Tito se domů již nevrátili a zůstali v Československu.

V Lucku v té době nebyly české společenské organizace (např. organizace Sokola, hasičských sborů, divadelních ochotnických spolků, pěveckých sborů, knihoven - čítáren), jako tomu bylo ve větších českých obcích na Volyni.

Někteří Češi odebírali z Československa kalendáře, které si pak postupně předávali k přečtení.

My jsme bydleli na předměstí zvaném Krásné, které patřilo administrativním členům do gminy Polonka. Po první světové válce bylo sídliště Krásné připojeno k centru města Luck dřevěným mostem přes řeku Styr. Na Krásném žilo několik desítek českých rodin. Dospívající mládež se scházela střídavě zejména o masopustu na přátelských večírcích, kde provozovala amatérské tanečky (populární šátečky), zpěv českých písní svých rodičů, a tak udržovala tradici svých předků. V pozdější době byl využíván sál Čecha pana Vignera.

Prísluší se zmínit také o českých významných osobnostech v Lucku. Po založení České matice školské byl jejím prvním předsedou pan J. Prajzler, jeho nástupcem byl pan Vladimír Mesner až do ukončení činnosti ČMS za druhé světové války. Jeho bratr V. Mesner byl náčelníkem požárního sboru města Lucka. ČMS byla velkým pojtkem Čechů na Volyni. Řadu významných osobností, na které se pamatují, tvořili zejména podnikatelé a živnostníci, jako kupříkladu: V. Svoboda, strojírenská dílna a slévárna, dále zámečnické dílny J. Staňka a J. Špačka, specializované na broušení mlýnských válců, dále živnostníci oborů řeznictví-uzenářství Vachuda, Vanke, Dykovi, Roztočilovi, pekařství Havelka, Procházků, krejčovství, Holecěk -statkář.

Neméně významnou osobností Lucka - Krásné, byl pan Vigner, mnoholetý člen magistrátu města Luck, na což jsme byli my, Češi, velmi hrdí, hlavně za jeho pomoc českým rodinám při různých příležitostech. Jeho dcera Nina byla příslušnicí československých jednotek na Středním východě a v Egyptě. Setkal jsem se s ní po válce ve čtyřicátém pátém roce v Praze. Později se provdala a žije trvale v Londýně.

Jaroslav Mec, region Praha
(Pokračování příště)

Pozvánka

na setkání krajanů a jejich přátel. Přátelské posezení se koná v sobotu 28. října 2006 ve 13.00 hod. v sále Klubu Univerzity obrany v Brně, Šumavská 4.

Příjezd tramvají č. 1 zastávka Šumavská, s obvyklým programem při těchto setkáních. Mimořádným bodem programu bude informace o postupu při zajišťování pomníku prezidenta Dr. Edvarda Beneše.

Na schůzce se uskuteční prodej členských známek na rok 2007.

Srdečně zveme Vás i Vaše rodiny a přátele.

Za organizační výbor reg. Brno
Vl. Odstrčil a J. Kučera

Pivovar p. Zemana v Lucku

V tomto článku bych si chtěl zavzpomínat na krátké období polského státu, když nám žákům 6. a 7. třídy České školy v Lucku v té době bylo 12 až 14 let.

Pivovar p. Zemana byl velmi dobře znám nejen mezi volyňskými Čechy, ale i v celé řadě zemí, kam se pivo v dubových sudech pod značkou „Sakura“ do zahraničí vyváželo. Nás, kluky zmíněného věku, pochopitelně pivo vůbec nezajímalo, ale výroba dubových sudů a krátké období svázení ledu do obrovských sklepů se staly obdobím našich zájmů o tyto činnosti.

Dnes se místo tradičních dubových sudů používají sudy vyráběné z nerezavých materiálů. Dočetl jsem se, že výroba dubových sudů přesto není zapomenutým řemeslem, i když jejich využití je dnes již pouze ve výrobě a skladování vín. Dub je jediné dřevo, které je na výrobu sudů nejen dostatečně pevné, ale dokáže zejména chut' vína vylepšit. Dnes nejžádanější dubové sudy pocházejí z Francie, kde se vyrobí asi 45 procent všech vinných sudů. Dále je to Kalifornie, kde se výrobou sudů zabývá 12 tisíc lidí s obratem 210 milionů dolarů ročně.

Výroba přesahuje sto tisíc sudů. Porážejí se stromy, které dosahují stáří sto až dvě stě let. Na pile se strom rozřeže na příslušné kusy, které se pak rozštípou podél vláken a tím vzniknou neopracované desky jako dužiny, které se skládají venku jeden až čtyři roky na slunci, dešti a mrazu, kdy se z dřeva vyloučí hořké třísloviny a naopak vyniknou jeho aromatické složky.

Za našich mladých let se sudy vyráběly v bednářských dílnách, které měl každý pivovar. Nejinak tomu bylo i v pivovaru p. Zemana. Ještě dnes si pamatuji, jak do prostor před bednářskou dílnou dovezlo několik koňských potahů, kterým se říkalo „balagula“, velké množství dubových desek, které však nemohly zůstat na obrovské hromadě. Proto nás velmi překvapilo, když p. mistr bednářské dílny přivítal náš návrh, že z této hromady postavíme různé hrady a stěny. Sám se do stavby zapojil s tím, že dřevo musí větrat a proto bude vhodné, když již hotové stavby budeme neustále přestavovat. Lepší možnosti pro zábavu jsme si ani nemohli představit. Každou neděli odpoledne jsme se vždy nejméně v počtu šesti kluků zabývali stavbou hrady a různých přehrad. Snad ani nemusím uvádět, že hlavními aktéry našeho klukovského spolku byli potomci Zemana rodu a naši spolužáci Václav Zeman a Václav Malinský. Naše vynalézavost a představitelství opravdu neměla hranic. Pochopitelně, že takovéto hrady a zámky jsme v tuhých bojích dobývali.

V zimě naše hrady zavál sníh a proto jsme hledali další možnosti zábavy. A tak jsme uvitali krátké období, kdy desítky povozníků zavázely v měsíci únoru velké sklepy ledem, který se vozil z řeky Styr. Průměrná teplota v těchto velmi hlubokých sklepech byla 2 stupně Celsia. Příslušné množství ledu pro chlazení piva v sudech muselo vždy vystačit po dobu celého roku.

Toto jsou pro mne stále velmi živé vzpomínky na pivovar p. Zemana v Lucku, kde se pivo vaří, jak jsem zjistil, dodnes. Ing. Zdeněk Damašek, Praha

Osudy jednoho volyňského Čecha

Můj děda Václav Fiala se narodil v roce 1871 v Čechách, a to ve Vykání u Českého Brodu. Když mu byly tři roky, rozhodli se jeho rodiče vystěhovat se na tehdejší ruskou Volyň, kde koupili malé hospodářství v obci Kupičov. Podle rukopisných Životopisných vzpomínek Václava Balouna, rodáka z Kupičova (1876-1964) žila „rodina Josefa Fialy blízko krčmy. Měli pět dětí (Josefa, Marii, Václava, Franu a Annu). Hlava rodiny (můj praděd) vedl život nestřídmý. Stejně nejstarší syn. Ostatní rodina s matkou v čele byla tou nejpříkladnější rodinou.“

Můj děda navštěvoval venkovskou školu v Kupičově, kde zřejmě dobře prospíval, protože rodiče navštívili místní pravoslavný pop s tím, aby dali chlapce na studia. To ovšem praděd zamítl, protože by „neměl kdo pást krávy“. Děda byl o několik let starší než zmíněný V. Baloun, ale podle Balounových vzpomínek se velmi spřátelili. „Oba s velkým hnusem přihlíželi na opilství a mezi sebou uzavřeli velké přátelství.“

O skutečně silném přátelském vztahu svědčí další informace z Balounových vzpomínek. Když totiž sám vážně onemocněl (to mu bylo 17 let) „každý večer, ať bylo hezky nebo nepohoda, přicházel neocitelný přítel Fiala, který svého přítele potěšoval předčítáním knih z knihovny“ (miněna obecní knihovna). „Přítel dětí“ a jiných, památce to ještě po učitelu Petráčkoví... V. Fiala opakoval píseň malého kancionálu č. 119 Což můj Bůh chce, to se vždy stane“.

Oba Václavové se často navštěvovali a „o muzikách se chovali tak, jak se sluší na nejvzornější kamarády... Přišly vojenské odvodny a Fiala byl odveden a naši milí kamarádi se museli s těžkým srdcem rozloučit a V. Fiala byl odveden do Minské gubernie, kam bylo 700 km.“ Na ročníky, k nimž patřil můj děda se totiž již nevztahovaly úlevy, které carská vláda slíbila českým přistěhovalcům, k nimž patřilo i osvobození od vojenské služby. Čtyřletá vojenská prezenční povinnost dědu přivedla do města Bobrujsk.

Při nějakém incidentu ho tam nadřazený důstojník snad neoprávněně potrestal několika políčky. Pocit nespravedlnosti a ponižení mladého muže přiměly, aby se od zbrání přihlásil k plukovní hudbě, kde pak hrál na křídlovku. O tom, proč o umístění k hudbě nežádal hned po nástupu na vojnu, nikdy nemluvil, ale na působení v této kapele rád vzpomínal. Písal si nebo zpíval různé úryvky, a to i u hudby klasické. Vyprávěl,

jak na monstrkoncertě hrály 4 plukovní hudby najednou, nebo jak se v úzkých ulicích města Bobrujska třásla okna, když hudba doprovázela vojenskou jednotku na cvičení nebo zpátky do kasáren. Jejich orchestr dokonce doprovázel dceru jakéhosi generála, která podle dědova vyprávění hrála Beethovenův klavírní koncert.

Za čtyři roky vojenské služby měl děda pouze jedinou dovolenou, aby navštívil své blízké v Kupičově. Ovšem po návratu se mu podle jeho slov stýskalo ještě víc, než dokud se domů vůbec nedostal.

V plukovní hudbě se setkal s dalším Kupičovákem Rudolfem Svobodou, který se po návratu z vojny stal jeho švagrem. Oba se totiž oženili s dcerami z rodiny Brožů.

Je zajímavé, že přítel Baloun na dědu vzpomínal i v době, kdy byl na vojně. „Přišel poslední den v roce a na V. Balouna (píše o sobě jako o V. Balounovi) ten den velice zapůsobil. Byly to všechny ty dojmy, které přinesl minulý rok. Václav vzpomínal na svého přítele Fialu, jak mnoho roků spolu tento poslední den krásně trávili na rozdí od jejich nejbližších příbuzných, kteří vždy tento večer trávili v krčmě“.

Když se děda po návratu z vojny oženil, začali se spolu s manželkou starat o nevelké hospodářství s poměrně malou výměrou polí. Přesto patřil Václav Fiala mezi vážené obyvatele obce, takže byl dokonce zvolen starostou. Jako zemědělec asi nebyl nijak úspěšný a práce mu pravděpodobně ani příliš nelézala na srdci.

Zato rád četl, zejména tehdy na venkově oblíbené kalendáře. K nepřilíh výnosné lopotě při hospodářství si různé přivydělával, ať už hraním v místní dechovce, nebo jinak. Např. při jarmarcích vypomáhal Židovi v krčmě. Hudbu měl stále rád, a proto také zpíval v kostelním sboru.

Jak vzpomíná V. Baloun, setkali se spolu ještě v roce 1907, tedy v době, kdy už V. Baloun bydlel v Boratině u Lucka. „Svého přítele navštívil V. Fiala v roce 1907 v Boratině. Balounů měli mnoho hostů. Mezi jinými hosty, přáteli a známými byl i Václav Fiala s manželkou, Balounův věrný přítel z mládí, který si vzal za manželku tvrdou katoličku z rodiny Brožových z Kupičova a tak mnohé sympatie Fialovy k církvi evangelické byly zmařeny. Nicméně byl vzácným hostem Balounových.“

Jaroslav Fiala
(Pokračování příště)

Vrácená paměť

(Pokračování z čísla 6)

Ale opravdu mi to nedalo-přece musím také nějakým způsobem pomáhat té naší bojující armádě na frontě. Nejprve provedu peněžní sbírku mezi občany. Byla úspěšná. Předal jsem ji proti potvrzení na náš zmíněný štáb, dále jsem se domluvil se svou rodinou, že věnujeme armádě jeden kus hovězího dobytka o váze 550 kg. Zajel jsem na štáb domluvit, kdy si pro to mohou přijet. Poražený kus dobytka byl připraven k odběru, posádká přijela s vojenským povozem, naložila ho a odvezla na místo určení. Samozřejmě že jsem při této příležitosti pozval posádku do světnice na kalíšek samohonky a něco k zakusnutí. Při této příležitosti jejich velitel zaregistroval, že vlastním hudební nástroj baryton, na který jsem hrával v naší kapele před válkou a požádal mě, zda bych jim tento dechový instrument nezapůjčil pro jejich vojenskou kapelu. Jelikož moje muzikantská činnost již skončila, řekl jsem „Proč ne?“ a proti stvrzení o převzetí jsem ho poručíkovi předal.

Čas běžel dál, fronta postupovala na západ a my jsme pokračovali ve své zemědělské činnosti s velkým pracovním vypětím při tak omezených pracovních silách. Nejhorší bylo, že ve dne jsme pracovali na poli a v chlévěch a v noci jsme museli organizovat domobranu proti návštěvám různých band, které bez ohledu vraždily a loupyly. Uvedu jen případ rodiny Stanislava Kabáta, kde vyvraždily oba manžele a jejich dvě mladší dcery. Dále Josefa Moravce a Vladimíra Moravce. Vzhledem k tomu, že z války se nevrátili soused Jaroslav Havlíček, Josef Krčma, bratranc manželky, Stanislav Dvořák-na tak malou obec to byly velké ztráty. Mí tři sourozenci prošli našťástí dukelským peklím, a vítězství došli až do osvobození Prahy a mohli se radovat společně se svými spolubojovníky v naší staré, vytožené vlasti. Po vyřízení vši vojenské dokumentace se vrátili domů k rodině na Volyň. Psal se rok 1945 a po necelých dvou letech se stává skutečností slíbená reemigrace.

Nastává rok 1947, měsíc duben, příprava na odjezd, informace od smíšené Československo-Sovětské komise. Rozhodování, co vzít s sebou, balíme movitý majetek, pak přichází odvoz do Rovna na železniční vagzal, nakládka na vagóny a poté odjezd směr Československá republika. 26. dubna překročení sovětsko-československých hranic a jsme v Košicích. Následuje přivítání a vyřizování na našich reemigračních úřadech. Vše proběhlo v naprostém pořádku.

A. Vendolský
(Pokračování přístě)

O nové publikaci „Hrst vzpomínek“

Četla jsem nedávno vydanou publikaci o Českém Volkovu na Volyni od krajana Jiřího Pancíře a ráda bych vyjádřila autorovi i touto cestou blahopřání k tak pracnému a náročnému úkolu, kterého se ujal, aby soustředil a popsal plnější informace o této jedné z nejpokrokovějších obcí na Volyni.

K tématu mohu jen říci, že volkovští krajané si bezpochyby rádi zavzpomínají a nejlépe zhodnotí tu snahu autora více osvětlit jejich mateřskou obec. Také, že důležitou myšlenkou v tom díle bylo vyjádřit jak krásný a plodný, i když často velmi těžký byl život v míru, a jak nesmyslné, barbarské a civilizace nedůstojné bylo řešení lidských problémů mstou a válkou. Velice přesvědčivě zdůraznil význam výchovy dětí již od narození a význam správně vedené osvěty v civilizačním vývoji ke smysluplnému životu.

V. Suchopárová

Dopis čtenáře...

Vážená redakce,

Ve Zpravodaji č. 6/2006 jsem četl článek „Pražský region uvítal vzácnou návštěvu“, kde se Vám vloučila chybička. Píše se tam o baletním mistru p. Vladimíru Libickém, rodák z Českých Novin. Ten pán se ve skutečnosti jmenoval Vladimír Libovický.

S pozdravem Karel Mařík, rodák z Českých Novin

NAŠI JUBILANTI ...

Region Praha

Dne 10. září dožívá se v plném zdraví a s velkou dávkou životního elánu devadesátiletý náš vzácný člen pan Jaroslav Mec.

Narodil se v Lucku, tam absolvoval 4letou obchodní akademii.

V dubnu 1938 byl odveden k výkonu prezenční služby a to z důvodu, že celá jeho rodina měla čl. státní občanství. Když byla v ČSR vyhlášena mobilizace, byl povolán do Čsl. Armády.

Po příjezdu do Prahy absolvoval nostrifikační zkoušku na Obchodní akademii v Praze 5 a 15. září 38 nastoupil do služeb Legiobanky. Prošel různými řázeními banky a nakonec zakotvil ve Státní bance československé V této službě zůstal až do svého odchodu do důchodu v roce 1982.

Po válce se zapojil do Svazu Čechů z Volyně a byl jedním ze zakladatelů odbočky Svazu v Praze, kde pracoval jako jednatel až do rozpuštění Svazu v r. 1952.

Od začátku Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel velmi aktivně pracuje v pražském regionu a t. č. je členem redakční rady Zpravodaje.

Vážený Jarečku, přijmi od členů našeho regionu přání stálého zdraví a hodně radosti z Tvé práce na zahrádce. Buď ještě dlouho mezi námi! Region Praha a redakce Zpravodaje

Region Karlovy Vary

Ve 2. pololetí r. 2006 oslavují u nás tito jubilanti:

70 let-Horáková Helena, 25. 10. 1936

75 let-Janča Ota, 25. 8. 1931 a Klíma Antonín, 12. 9. 1931

81 let-Vegrichtová Marie, 28. 8. 25, Ozomová Viktorie, 19. 12. 25

82 let-Englická Anna, 21. 9. 24 a Plucarová Marie, 18. 11. 24

83 let-Lamačová Božena, 12. 7. 23

84 let-Andrllová Věra, 23. 10. 22

86 let-Prokúpek Josef, 5. 8. 20

Všem jubilantům srdečně přejeme především pevné zdravíčko a dobrou pohodu.

Za region H. Horáková

Region Mohelnice

V čísle 6 Zpravodaje se vloučila chyba vypuštění jedné řádky textu, což tímto uvádíme na správnou míru.

Pan Miroslav Vohralík z Kurdybáně, nyní bytem Libivá se dožívá 23. 9. 85 let a paní Anna Vohralíková z Kurdybáně, nyní bytem Libivá, se 6. 8. dožila 84 let. Prosíme o prominutí.

Region Litoměřice

Ve III. čtvrtletí se dožívají významného jubilea tito naši členové:

Významného jubilea 100 let věku se dožila 25. 8. 2006 naše krajanka Průšová Marie rozená Cínertová z Mírohoště, bytem Žitenice u Litoměřic.

Do dalších let přejí jubilantce hodně zdraví a životního optimismu

Členové výboru SČVP regionu
za výbor Holubová

55 let, 29. 8. Sláma Jindřich z Čížkovic, byt. Čížkovic

75 let, 28. 8. Vaňousová Ludmila z Mírohoště, byt. Soběnice a 1. 9. Picurová Věra z Mírohoště, byt. Liběšice

81 let, 13. 9. Kuchyňka Václav z Zavidova, byt. Polepy, 19. 9. Stanislavský Jaroslav z Malého Omelánika, byt. Polepy

83 let, 8. Altmanová Slávka ze Semidub, byt. Plzeň, 20. 7. Šerák Karel z Boratína, byt. Chotiněves, 25. 8. Jersák Miroslav ze Zdobunova, byt. Želetice

85 let, 16. 8. Novák Miroslav z Hončárky, byt. Litoměřice

86 let, 19. 7. Derflerová Anna ze Semidub, byt. Litoměřice, 23. 8. Jelínková Emilie, byt. Lovosice

89 let, 22. 7. Křivakovská Emilie z Olšanky, byt. Děčín

91 let, 6. 8. Uričová Marie z Boratína, byt. Třebuťičky

94 let, 24. 7. Pluščenkova Anna z Boratína, byt. Horní Nezly.

Do dalších let přejeme všem jubilantům hodně životního optimismu a hlavně zdraví.

Členové výboru SČVP regionu Litoměřice
za výbor Holubová

Region Olomouc

V čísle 6/2006 došlo k chybě: Správné údaje jsou: Marek Antonín se narodil 12. 9. 1936 a dožívá se 70 let a Josef Neraď, nar. 22. 9. 1921 se dožívá 85 let

Region Šternberk

Významného jubilea se v našem regionu dožívají tito členové:

Augusta Václav z Ulbárova, byt. Lužice, 20. 3. 82 roků. Faltysová Libuše z Ulbárova, byt. Mladějovice, 1. 8.-82 roků. Knobová Věra, roz. Vacková z Ulbárova, byt. Šternberk, 15. 6.-80 roků. Lhotáková Marie ze Zdobunova, byt. Komárov, 5. 7.-80 roků. Navrátilová Libuše, roz. Dandová z Podcurkova, byt. Babice, 17. 8.-82 roků. Ráza Viktor z Ulbárova, byt. Babice, 13. 7. 81 roků. Řiha Josef z Ulbárova, byt. Šternberk 2. 6.-70 roků. Vohralík Josef ze Zálesí byt. Unčovice, 23. 10.-70 roků. Valentová Ludmila byt. Újezd, 15. 9.-75 roků. Dušek Jiří z Curkova, byt. Lužice, 14. 2.-75 roků. Mrázová Anna, roz. Iránková z Jezírka, 8. 4.-80 roků. Jakubčíková Anna roz. Najmanová z Ulbárova, 14. 7.-84 roky.

Všem jubilantům mnoho zdraví a štěstí přejí

Viktor Ráza

Mariánské Lázně

15. 6. se dožila kulatých 80 let naše členka Věra Boudová (Buderáž).

Za region blahopřeje J. Juha

Region Cheb

V našem regionu oslaví ve III. čtvrtletí své životní výročí tito naši krajané:

16. 7. 84 let Emilie Kubečková ze Zdobunova, bytem v Aši.

20. 7. 91 let Ludmila Vašínková z Volkova, bytem Luhov

20. 8. 70 let Libuše Pancířová, bytem Vojtanov

19. 9. 87 let Antonín Leníček z Lysina, bytem v Pačejevě

Jménem volyňských krajanů chebského regionu přejeme pevné zdraví, štěstí a životní pohodu do dalších let.

Ludmila Mácová

Při této příležitosti jménem naší organizace děkují Libuše Pancířové za její aktivitu a obětavost, kterou projevuje při organizování akcí našeho regionu. Milá Libuško, moc si toho vážíme-ať Ti Tvé nadšení a elán ještě dlouho vydrží!

Ludmila Mácová

Region Teplice

Chci popřát našemu členu p. Vladimíru Gabrielovi k jeho 50. narozeninám, které oslavil dne 1. 8. t.r. Přijel na pozvání vlády v roce 1991 z obce Zubovština. Do dalších let mu přejeme hodně štěstí, zdraví a spokojenosti.

Za region Zdena Mrázková

Dopis z Kravař

Vážená redakce, má paní a její příbuzní patří k těm volyňským Čechům, kteří se po válce vrátili ze Zavidova zpět do vlasti. Prosim Vás, abyste jim mým jménem popřáli vše nejlepší, hodně zdraví a aby byli ještě dlouho mezi námi.

Paní Anna Kvajсарová-Kybalová byt. Ve Velkém Březně, se 22. 9. dožívá 85 let, Josef Kvajсар, byt. tamtéž oslaví 25. 10. 81 let.

Má paní Libuše Benešová-Kvajсарová, nyní Kravaře, 26. 10. oslaví 74 let. Všichni ze Zavidova. S díky Zdeněk Beneš, manžel a švagr

Všem jubilantům blahopřeje i redakce Zpravodaje

NAŠE ŘADY OPUSTILI ...

Region Mohelnice

Oznamujeme tímto, že 27. června 2006 ve věku nedožitých 70 let zemřela dlouholetá členka paní Vlasta Frišová z Moldavy, nyní bytem Jeseník.

Kdo znal její dobré a upřímné srdce, nikdy nezapomene. Hlubokou soustrast rodině projevuje výbor regionu Machovská

Region Žatec

Dne 28. 5. zemřel p. Jaroslav Kunc ze Žatce v nedožitých 83 letech, pocházel z Novin Českých, 13. června zemřel v nedožitých 85 letech p. Václav Ketner ze Žatce, rodák ze Zdobunova.

Koncem června zemřela v nedožitých 80 letech pí Ludmila Sochorová z Loun. Pocházela z Kvasilova.

V tomto roce také zemřela ve věku 72 let pí Evženie Syrová ze Žatce, rodem z Podhájce.

Těmto všem našim členům lehké odpočinutí a pozůstalým upřímnou soustrast projevuje

Kamila Ondrová

Oznamujeme, že pan Vratislav Hofman zemřel dne 20. 7. 2006 ve věku 63 let. Pocházel z Teremna okres Luck na Volyni, kde žil do svých 18 let. V Čechách se oženil s Marií Kulichovou. Nebylo mu dopřáno dovršit příští rok 40 let společného života.

Zarmoucená rodina, manželka, dcera, syn, vnoučata a matka Antonie

Region Chomutov

16. 6. zemřel ve věku 84 let člen našeho regionu, příslušník Svobodovy armády, pan Václav Matějka z města Mizoc na Volyni, bytem v Chomutově.

21. 6. zemřel náhle ve věku nedožitých 79 let dlouholetý člen našeho regionu, přítel volyňských Čechů, jednatel OV SBS pan Pynches Narwa z Varšavy v Polsku, bytem v Chomutově.

Upřímnou soustrast oběma rodinám vyjadřuje za region *Jiřina Kačerová a jednatel J. Roller*

18. 8. t. r. zemřel člen našeho regionu, příslušník Svobodovy armády, pan Antonín Haltuch z obce Dlouhá Pole na Volyni, bytem v Sušanec v Chomutově, ve věku 82 let.

Upřímnou soustrast za region vyjadřuje

Jiřina Kačerová a jednatel J. Roller

Region Teplice

V první polovině roku nás opustili tyto členové: 2. 1. t. r. pí Helena Wyczechovská. Pocházela z obce Šumsk, nyní Teplice, Buzulucká 6. Mnoho let žila s manželem v Anglii. Po revoluci se vrátila do Čech.

5. 1. pan Jan Lhoták. Pocházel z obce Kopče, nyní Želenky 104 u Duchova.

Upřímnou soustrast projevuje za region

Zdena Mrázková

Region Brno

1. července t. r. zemřela ve věku 86 let pí. Anna Hibrantová z Brna. Svůj život zasvětila lásce k Bohu a bližnímu zprávu podaly její tři dcery *Marie, Miloslava a Anna*

Vzpomínka

Vzpomínáme na 10. výročí úmrtí mého bratra Josefa Mařika, rodáka z Českých Novin. Byl příslušníkem Svobodovy armády, sloužil u 1. brigády kulometné roty a došel až na Slovensko k Nižnímu Komárniku, kde byl zraněn a posléze dopraven až do nemocnice v Tbilisi SSSR. Po zléčení byl propuštěn domů do Českých Novin do domácího léčení a na zotavenou. Na kontroly a převazy chodil do města k vojenskému lékaři. Byl uznán 60tiprocentním invalidou, takže se na frontu již nevrátil. Po zotavení někdy v měsíci červenci 1945 odjel za svou jednotkou do Prahy, tam strávil ještě nějaký čas v invalidovně, pak v kasárnách v Žatci, kde byl demobilizován a propuštěn do civilu. Vzhledem ke svému zranění nebyl schopen manuální práce. Podal si proto žádost do státních služeb. Po čase se dostal do Ústí n. L., kde žil a byl zaměstnán až do důchodu. Zemřel 15. září roku 1996 ve věku necelých 72 let. Kdo jste ho měli rádi, vzpomeňte s námi.

Bratr Karel s rodinou z Mostu

Všem pozůstalým projevuje svou upřímnou účastí redakce Zpravodaje

DARY došlé na konto SDRUŽENÍ Červen-srpen 2006

Region Teplice:

Marie Řepíková, Teplice 100 Kč, Emilie Svobodová, Teplice 100 Kč.

Region Moravskoslezský:

Josef Moravec, Fulnek 300 Kč (v letošním roce oslavil 100. výročí narození!)

Region Rakovník:

Jindřich Kučera, Šanov 50 Kč, Anna Pitrová, Šanov 100 Kč, Bohumila Marešová, Šanov 100 Kč, Žeňa Altmanová, Jesenice 100 Kč a Jiřina Kolbeková, Rakovník 200 Kč.

Region Krkonoše:

Vladimír Brych, Austrálie 1000 Kč

Region Šumperk:

Václav Fric, Víkřovice 500 Kč

Region Chomutov:

Evžen Dvořák, Blov 200 Kč

Region Žatec:

Evžen Blažková, Žatec 100 Kč, Libuše Vošvrudová, Louny 100 Kč

Region Praha:

Vladimír Anděl, Anglie 500 Kč

Operava: V regionu Praha v č. 6 Zpravodaje byla chybně uvedena u dárců Zbigniewa Wojcieszka částka 400 Kč. Správná výška daru je 500 Kč.

Vzhledem k tomu, že mnohé příspěvky jsou psány ručně a některé z nich ne moc čitelně, je možno, že se chyby ve jménech nebo i v číselných údajích někdy objeví. Prosíme proto o shovívavost čtenářů - chyby se snažíme vždy opravit.

Za dary upřímně děkujeme

Sbírka na výstavbu busty Dr. Edvarda Beneše Červen-srpen 2006

Region Frýdlant:

Region Frýdlant v Č. 3300 Kč, Lindrovi Josef a Drahomíra 1200 Kč, Veselá Eliška 550 Kč, Barvínková Ludmila 500 Kč, Kopová Libuše 500 Kč, manželé Štorkovi 450 Kč, Milická Ludmila 300 Kč, Prošek Miroslav 300 Kč, Rychtr Jiří 200 Kč, Chmelařová Eva 150 Kč, Pospichalová Růžena 150 Kč, Tylichtr Marie 150 Kč, Tylichtr František 150 Kč, Záherebová Marie 150 Kč, Bryl Vladimír 100 Kč, Domoráková Marie 100 Kč, manželé Holečkoví 100 Kč, Juklíček Alexandr 100 Kč, Král Vladislav 100 Kč, Mazurek Rostislav 100 Kč, Rožňová Jaroslava 100 Kč, Šnajdr Evžen 100 Kč, Tylichtr Josef 100 Kč, Zadražilová Antonie 100 Kč, Zajícová Anna 100 Kč, Bacovská Lydie 50 Kč, Janda Josef 50 Kč, Jesinková Bohumila 50 Kč, Jedlanová Marie 50 Kč, Nezinková Zofie 50 Kč, Juklíček Vasil 50 Kč, Kohoutová Drahomíra 50 Kč, Lišková Anna 50 Kč, Nová Alžběta 50 Kč, Růžička Jaroslav 50 Kč, Růžička Vladimír 50 Kč, Slivinská Halina 50 Kč, Stribný Vladimír 50 Kč, Šimek Miloš 50 Kč, Švorcová Emilie 50 Kč, Veselá Evženie 50 Kč a Veselý Vladimír 50 Kč.

Součet činí celkem 10 000 Kč

Region Praha:

Bohuslav Anděl, Praha 200 Kč a Josef Klicpera, Králův Dvůr 200 Kč

Region Rakovník:

Sbírka vznikla na setkání rodáků Huleč Česká 10. 6. 2006

Jiří a Halina Balladovi 300 Kč, Miroslav a Milena Brdovi 100 Kč, Věra Brouková 100 Kč, Marie Hejdová 100 Kč, Anna Košťálová 200 Kč, Vít Kuchař 100 Kč, Tamara Lencová 100 Kč, Anna Müllerová 100 Kč, Václav Petříček 100 Kč, Lída Polcarová 400 Kč, Jiří a Anna Porázik 600 Kč, Václav Procházka 100 Kč, Josef Roller 500 Kč, Emilie Rotková 50 Kč, Libuše Růžičková 100 Kč, Emilie Šimánková 100 Kč, Miroslav Šubert s rodinou 150 Kč, Antonín Vaněk 200 Kč, Emilie Závodská 100 Kč, Emilie Červenková 50 Kč, Emil Mozler - 100 Kč, Mstislav Toušek 250 Kč, Olina Kučerová 150 Kč

Region Moravskoslezský:

Josef Kadlec, Krmelín 200 Kč

Region Olomouc:

Emilie Kučerová 150 Kč, Josef Vořech 200 Kč, Mikuláš Cibulka 500 Kč

Region Vyškov:

Anna Bačovská 100 Kč, Jiřina Bačovská 200 Kč, Věra Bačovská 200 Kč, Josef Bačovský 200 Kč, Václav Černý 200 Kč, Marie Chludilová 200 Kč,

Rostislav Jirásek 250 Kč, Jan Kočina 200 Kč, Ludmila Kunová 250 Kč, Kateřina Mašková 100 Kč, Václav Pěnička 250 Kč, Olga Pěničková 100 Kč, Emilie Šimková 200 Kč, Václav Štěpánek 200 Kč, Arnošt Vendolský 500 Kč, Helena Vlachová 200 Kč, Emilie Bauchova 100 Kč, Josef Černý 200 Kč, Stanislav Křema 200 Kč, Slavěna Stolařová 150 Kč, Emilie Šimečková 200 Kč

Region Šumperk:

Václav Fric, Víkřovice 200 Kč

Severoamerický region:

Jerry Kytl, Kanada 1000 Kč

Region Karlovy Vary

Z prostředků regionu 1000 Kč

Antonie Andřelová 100 Kč, Věra Andřelová 100 Kč, Antonie Bártová 100 Kč, Marie Bouzová 100 Kč, Anna Čechurová 300 Kč, Libuše Čeňková 150 Kč, Julie Dalecká 50 Kč, Tamara Ederová 300 Kč, Josef Froněk 50 Kč, Josef Glanc 200 Kč, Helena Horáková 130 Kč, Slavěna Košťálová 100 Kč, Lidie Luhanová 100 Kč, Alexandr Onysko 100 Kč, Viktorie Ozomová 100 Kč, Ludmila Pelzmannová 50 Kč, Helena Povýšilová 100 Kč, Raisa Randová 100 Kč, Sláva Romanová 200 Kč, Anatol Samoluk 120 Kč, Ludmila Tichá 100 Kč, Vlasta Tušakovská 150 Kč, Hedvika Vacková 100 Kč, Marie Vegrichová 100 Kč, Larisa Záborská 100 Kč, Anna Straková, Bratislava 500 Kč, p. Vavryšek 100 Kč, P. Rambouskovi 100 Kč, a pí Brajnhofová 100 Kč

Na setkání Novokrajácků 13. května v Podbořanech

bylo vybráno 2 350 Kč od těchto osob:

V. Strýja 300 Kč, F. Michálek 200 Kč, J. Kocek 200 Kč, Pecková a syn - 200 Kč, bři Kouřilové 200 Kč, Koppovi 200 Kč, Ondrová K. 100 Kč a Kramná 100 Kč, J. Jeniček 100 Kč, A. Herzánová 100 Kč, G. Honzátková 100 Kč, V. Kastlová 100 Kč, B. Vávrová 100 Kč, M. Nechmáčová 100 Kč, E. Příbyl 100 Kč, E. Lisner 100 Kč a E. Svěcený 50 Kč

Region Teplice

Na sbírku na bustu Dr. Edvarda Beneše dodatečně přispěli ti, kteří se neúčastnili schůze, kde se sbírka konala. Jsou to: Pí Věra Andělová se synem Jaroslavem 500 Kč, Zdena Dvořáková 100 Kč a pan Václav Hrdlička 10 000 Kč.

Touto cestou bych chtěla všem dárcům moc poděkovat za celý region.

Zdena Mrázková

ČsOL_Jednota Žatec jih věnovala 32 000 Kč

Operavy:

V čísle 5 Zpravodaje byl uveden nesprávný údaj v regionu Praha v daru Ing. Miroslava Kopeckého 150 Kč. Správná výše daru byla 350 Kč. Dále v čísle 6 Zpravodaje na bustu Region Cheb uvedeno jméno dárcyně 500 Kč Růžena Stáková - správně je to Růžena Straková. Omlouváme se.

DARY na pomník padlých z obce Huleč Česká

Při setkání rodáků z obce Huleč Česká, které se konalo dne 10. 6. 2006 přispěli na pomník padlých z obce Huleč Česká za 2. světové války, umístěný v obci Hořesedly, tyto účastníci:

Balladovi Jiří a Halina 100 Kč, Brdovi Miroslav a Miluše 100 Kč, Brouková Věra 100 Kč, Hejdová Marie 20, Košťálová Anna 100 Kč, Kuchař Vít 100 Kč, Lencová Tamara 100 Kč, Medunová Pavlína 50 Kč, Mullerová Anna 20 Kč, Petříček Václav 100 Kč, Polcarová Lída 100 Kč, Porázik Jiří 200 Kč, Procházka Václav 100 Kč, Roller Josef 300 Kč, Rotková Emilie - 50 Kč, Růžičková Libuše 100 Kč, Stárek Miroslav 200 Kč, Šimánková Emilie 100 Kč, Šimert Miroslav s rodinou 150 Kč, Šprincová Olga 50 Kč, Umlauf Antonín 500 Kč, Valoušková Marie 50 Kč, Vaněk Antonín 50 Kč, Závodská Emilie 20 Kč, Maňasová Jarmila 200 Kč, Červenková Emilie 50 Kč, Mozler Emil 150 Kč, Junková Miluše 100 Kč, Toušek Mstislav 250 Kč, Kučerová Olina 100 Kč, Toušková Emilie 200 Kč, Rodina Polcarova 500 Kč a Kolbeková Jiřina 100 Kč. Celkem 4 410 Kč bylo vybráno na tento usměrtilý účel.

Za rodáky Růžičková a Šimánková

Důležité upozornění! Jelikož se množí dotazy dárců na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje.

Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. **Číslo konta:** 000000-1937591369/0800, Čs spořitelna a. s. - Rytířská 29, Praha 1. **Dary můžete posílat i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Svidnická 509, 181 00 Praha 8, tel.: 233 550 070.** Prosíme čtenáře, aby nás neupomínali o zveřejnění darů - dary můžeme uveřejnit teprve po obdržení účetního dokladu!! **Krajané! Neposílejte v žádném případě peněžní dary na adresu redaktorky! Díky za pochopení.** Záležitosti týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte na adresu: **Antonie Kramná, ul. Černého 513/5, 182 00 Praha 8,**

Tiráž: Zpravodaj vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají jejich autoři. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Věra Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová, Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zásilek povoleno Česká pošta, s.p. odštěpným závodem Praha č.j.nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo: 25. 09. 2006